

ZWIERNIK MICHAŁ (1898-1975)

Urodził się 11 września 1898 roku w Gorzupi w powiecie krotoszyńskim. Syn rolnika Jana i Marianny z domu Nawrot. W 1905 roku z rodzicami zamieszkał w Bestwinie. Szkołę elementarną ukończył w 1913 roku w Baszkowie. Następnie terminował u krawca Wojciecha Dutki w Zdunach. 1 września 1922 roku złożył egzamin czeladniczy, a 10 października 1926 roku mistrzowski. W czerwcu 1918 roku został wcielony do wojska niemieckiego, z którego zdezerterował w grudniu tegoż roku. Od 3 stycznia 1919 roku jako ochotnik brał udział w powstaniu wielkopolskim na froncie południowym. Uczestniczył w walkach na odcinku Zduny-Jutrosin. Od 31 marca 1919 roku służył w 1. pułku ułanów wielkopolskich (późniejszy 15. pułk ułanów poznańskich), z którym brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Za odwagę i męstwo w boju został uhonorowany najwyższymi odznaczeniami wojskowymi – Krzyżem Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych. Do rezerwy przeniesiony został w stopniu starszego ułana 12 września 1921 roku. Od 1922 do 1929 roku pracował w warsztacie Józefa Łukasza w Katowicach.

Po powrocie z Górnego Śląska w 1929 roku zawarł związek małżeński z Klarą Baumgart i zamieszkał w Poniecu. Do 1967 roku prowadził punkt usługowy. 28 kwietnia 1931 roku za aktywną działalność w Towarzystwie Powstańców i Wojaków został wyróżniony Odznaką Powstańczą (nr 845). Był mistrzem w strzelaniu z broni sportowej do tarczy olimpijskiej, m.in. w 1928 roku z zespołem Towarzystwa Powstańców i Wojaków z Baszkowa zajęł 1 miejsce w zawodach Okręgu VI Związku Towarzystw Powstańców i Wojaków DOK VII, a w 1937 roku indywidualnie drugie miejsce w gminnym święcie WF i PW w Poniecu. W 1944 roku został przez Niemców wcielony do oddziału straży ogniowej. Brał udział w gaszeniu pożarów w miastach niemieckich zbombardowanych przez lotnictwo alianckie. W końcowej fazie wojny został ewakuowany do Austrii, gdzie w kwietniu 1945 roku oddziały amerykańskie przyniosły mu wolność. Do Ponieca powrócił 21 lipca 1945 roku. Kontynuował pracę w zawodzie krawca. Zmarł 2 grudnia 1975 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Poniecu.

Odznaczony był: Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari (nr 4047), Krzyżem Walecznych (nr 377), Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921, Odznaką Frontu Litewsko-Białoruskiego (1919-1920).